

TÂM ĐỨC người thầy

Mặt ghé đã mòn nhăn rôi
 Đêm đêm giấy vở thầy ngồi nghĩ, ghi
 Tuổi xuân mạnh mẽ bước đi
 Qua hai cuộc kháng chiến gian nguy thầy về
 Dốc lòng cho cả làng quê
 Dạy người - một mối đam mê của thầy
 Tận tâm, tận sức... xanh gầy
 Lao tâm khổ tứ hết ngày lại đêm
 Đàn em có chữ hiếu thêm
 Sáng lòng như ánh bên thêm trắng trong

Người đi bảo vệ non sông
 Người sớm khuya giỏi cấy trồng tăng gia
 Người tài ngọt giọng hát ca
 Người thương nhân loại như là thương thân
 Giờ thầy tóc bạc, tro gân...
 Đêm đêm cặm cụi soạn phần từng trang
 Dạy người là nỗi đa mang
 Cống công rèn rũa đá vàng cho quê.

>> NGUYỄN TIẾN BÌNH

Hoài niệm

Hoa phượng rơi lối cũ trường xưa
 Lá bàng rụng, ký ức phủ mờ
 Một thế kỷ đi qua - hoài niệm
 Lại ào về nỗi nhớ trong thơ

Bài ca tháng năm: "... rợp trời hoa phượng..."
 Bao mùa thi gọi nhớ tuổi học trò
 Nắng và mưa theo dấu chân tuổi tác
 Vẫn tìm về hoài niệm dáng trường xưa!

Khoảng trời xưa

Trống trường vang vọng mãi đầu đây
 Nhớ nỗi niềm riêng những tháng ngày
 Rực khoảng trời xưa màu phượng vĩ
 Thấy trò tình nghĩa mộng hồn say!

Cảnh cũ người xưa bóng vẫn in
 Lờ thầy còn đọng mãi trong tim
 Tháp rùa in bóng, hồn non nước
 Nắng đổ chiếu thu, đẹp mọi miền...

>> ĐÀO LIÊN

Người ban phép

Con ngủ rộng rãi bầu trời
 Bồng bênh yếm mây trắng
 Cha nhỏ châu chấu bay nhảy cánh đồng
 Hàng triệu nụ cười con cỏ sương

Mặt đất nở đầy hoa vàng
 Ngày ngày nâng con lớn
 Miệng cười bay khắp không gian
 Lạnh lạnh những nguồn suối
 Vọng vào vách núi ban cho cha phép lành

Trong những đại sảnh cuộc sống
 Bước chân con uy nghi
 Cha hạt cườm đính trên vai áo
 Lối đi qua những vườn hoang phế
 Cha sáo nhỏ mở vàng đưa đường
 Núi dựng ngoài phố và mưa đang xuống
 Cha là ô xinh xinh con cầm
 Khi con bước lên từng đỉnh dốc
 Cha bậc thang nâng những dấu chân

Nhìn con cha thâm lặng ngủ
 Quanh phòng nhỏ hoa không ngừng xanh

Chợt thấy mình lá tre mỏng manh
 Mùa hè thả nổi trời sóng lớn
 Đền đồ xa con cầm trên tay
 Đưa cha qua từng bến mây bay

7/2007

>> NGUYỄN QUANG HUNG

Trước biển

Tặng D.L.

Em ngồi bên biển và không...
 Ngoảnh đầu lại thấy mệnh mông là bờ!

Anh về trước biển vu vơ
 Nhìn ra phía sóng bao giờ cho yên?

Người đi từ phía biển hiền
 Mang theo vị mặn một miền thâm u

Riêng tôi với biển mịt mù...
 Vẫn lệnh đênh vẫn phù du kiếp người

>> KHÚC HỒNG THIÊN